

wad alles siin liinas." — Mis mõtted selle kost-
 missse jures õppetaja hinge seest tõi, sedda paistis
 üsna selgeste wälja temma kahwatud palle peält. Et
 olli iggapiddi targa melega mees, sepärast wõttis
 sedda pea-lagge ommale, ja kelas, et hauda kaewaja
 ei piddand sest hiemlast asjast ei ühhelegi middagi
 enne aego räkima. Ütles weel, et tahtis pitka peäle
 sedda luggu diete järrele arwata. Panni siis pea-
 lagge omma kirjotamisse lauale seisma, kattis sidda
 rätikoga kinni, ja satis teisel hommikul seppa naese
 järrele. Kui olli tulnud, kulas kirjiko-õppetaja esmalt
 naese maia asjade järrele; kas nende ellaminne ikka
 nenda rahholisfel wiisil olli olnud, kui sedda head
 luggu temma esimesse abbiello pärrast olli teada; ja
 kas naene wahhel weel omma wagga õnsa mehhe
 peäle armastusse melega ja ei ühhegi kahhetsemisega
 saaks mõttelda? Kas tahhaks tedda kül wahhel weel
 kerral nähha sada? — Naene, kes täis hirmo, ja
 peat jallani wärrises, ütles äkkitaja kelega: „Sum-
 mal hõrko, mis küsitellemisfed need on, mis minno
 ette pannem? Mis need teie sannad tähhendarwad?
 Kas kül surnud sarwad enne ma-ilma otsa üllestousta?“
 — „Meie Issand üllewel“, kostis õppetaja, „on suur
 ja surest wäest. Temma wallitsussest ei sa ei am-
 mogi mitte keiges asjus selget arro. Walgustab
 agga teine lord jälle meie silmad nenda, et wõtame
 temma seadmissest märko, ja et sedda nago kättega

same katsuda. Ükski ei suda temma nou-piddamist
 keelda, egga ei julge temmale öölda: Mis se on,
 mis sa teed? — Naene, minna wannutan sind ella-
 wa Jummal jures, kas saad süddame rahhoga om-
 ma esimesse mehhe peäle mõttelda? Ehk kas tahhad
 middagi temmast weel nähha sada?“ Teine ei lau-
 sund sannagi. Agga temma palle peält, kelle karw
 walge surno-linna sarnane, olli selgeste nähha, et raske
 süddame tunnistus temma sees ärkas: Siis mees
 wõttis rätikõ pea lae peält ärra. Sedda nähhes
 kulkus naene otseti mahha ja küssendas: „Oh Jum-
 mal! heida armo minno ränga pattuse peäle!“ —
 Kui pool surnud sai naene omma maiaasse taggasi
 kantud. Kui temma abbi kasa olli teada sanud, mis
 olli sündinud, ja kui naene jälle olli suggu rammu
 wõtnud, tõttasid mollemad liina kohtuse, ja andsid
 selge sannaga omma põrgo-tööd ülles. Se peäle
 moisteti suema nuhtlust neile.

Seäl kohhal, kus sesamma kohtomoistminne nende
 peäle sai lõppetud, ja kus paks rahwa hulk kous olli,
 räkis kirjiko-õppetaja nende wasto ja ütles: Ei ühtegi
 sa ni sallaja tehtud, mis ei tulle wimaks ommeti
 walgusse ette. Siin kohhal on Issand isse kohhut
 moistnud, ja lasseb prohwetit Jesaia su läbbi hüda:
 „Sedda neile, kes Jehowa eest ennast süggawaste
 ärrapetwad, et piddawad sallaja nou, ja nende tö on